

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm SS. Getvlii, Cerealis, Amantij & Primitiui, ex eo quod est apud
Surium. Paßi sunt anno Christi 138. Sixti Papæ 7. Hadriani Imp. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Cui quidē ad stipulatur D. Aug. de ciu. Dei, lib. 1. c. 6. vbi eiusdem Pelagiæ, ac sociarū martyria, in Ecclesia Catholica, veneratione celeberrima frequētari testatur; excusatq; eas, quod priuato quodam Dei consilio, sibi ipsis necē intulissent. Scribit & Athanas. in Apolog. quod nonnullæ virgines Alexandrinæ, dum grassarentur in eas Ariani, sese in puteos præcipites egerint. Sunt & alia complura de his exempla, admiranda quidem, sed non imitanda.

MARTYRIVM SS. GETVLII, CEREALIS.

Amantij & Primitiui, ex eo quod est apud Sularium. Passi sunt anno Christi 138. Sixti Papæ 7. Hadriani Imp. 19.

C. Bar. Ann. Tom 2.

Getulius omnis diuinæ legis peritissimus, Hadriani Imperatoris temporibus, in Sabinorum regione, haud procul ab vrbe Roma degens, studio religionis Christianæ propagandæ mirificè flagrabat. Itaque permultos quotidie, tum ex Italia, tum Græcia cōuocabat, quos ad omnem pietatem diligētē instituebat: & alimentis rebusq; omnibus ad vitā necessarijs sustentabat. Eius rei fama cum ad aures Hadriani peruenisset, misso cōfessim Cereale Vicario, eū cōprehendi iussit. At Cerealis ingressus cubiculū, vbi Getulius magna cū audientū voluptate & profectu, de rebus diuinis differebat: Audisti, inquit, quæ à principibus edicta sint proposita: cui Getulius; Itane principū iussis parere necesse est? Tu ipse quæso, edicito, cui obtēperare æquius sit; Mortaline homini, & mox in putredinem abituro, an verò præpotētis Dei filio? Tum Cerealis; Velim inquit, edoceas, quo signo nosse liceat, cum verum Dei filium esse, quem vos tā-

Iunij 10.

Getulij humanitas in Christianos

tis

930 MARTYR. SS. GETVL. CER. &c.
tis laudibus extollitis. Respondit Getulius. Cer-
te non potest non fides adhiberi ei, qui mortuos
solo verbo suscitauit, cæcos illuminauit, lepro-
fos mundauit, siccis plantis mare inambulauit,
uentis & tempestatibus imperauit, dæmones ex
obsessis corporibus proffigauit: & postremò di-
uinam virtutem omnibus in rebus declarauit.
Cerealis his auditis, animo in Christi fidem pro-
pendere cœpit. Getulius verò vt eius increduli-
tatem penitus expugnaret, Amantium tribu-
num, fratrem suum aduocauit, qui Hadriani
metu latitabat. Porro Cerealis tantam ex Amā-
tij conspectu voluptatem hausit, vt Imperatoris
ediçti planè oblitus, sermonem cum eo confer-
re vehementer cuperet. At Getulius vehemen-
tius eum impellere cœpit, vt nefario dæmonio-
rum cultu relicto, Christi fidem amplecteretur.
Similiter & Amantius vrgere non destitit, nè
oblatam cælestis vitæ coronam negligeret.

Amantius
tribunus fra-
ter Getulij.

Cerealis vi-
carius Ha-
driani con-
uertitur.

Cerealis ba-
ptizatur.

Tum verò Cerealis, pijs eorum hortatibus
inflammatum, paratum se ostendit etiam pro
Christi gloria sanguinem fundere. Getulius ve-
rò ea re mirificè exhilaratus, triduanum omni-
bus ieiunium indixit; vt toto illo tempore, in-
tenta supplicatione, diuinam mentem consule-
rent, quo ordine Cerealis in numerum fidelium
referendus esset. Vna igitur nocte in vigilijs &
precibus exacta, dilapsa cælitus voce, admoniti
sunt, vt Sixtum Romanę vrbs Episcopum voca-
rent, qui eum cælesti lauacro expiaret. Porro
Cerealis cum sacro latice tingendus esset, vidēs
Spiritus sanctum è cœlo descendentem, igna-
rus quid esset, exclamauit: Ecce video lumen
quoddam ipso Sole illustrius in me delabi.

Eodem tempore officarij Cerealem quæren-
tes,

tes, intellexerunt eum, relicto idolorum cultu, Christianis sacris initiatum esse. Qua re vehementer offensi, Hadriano detulerunt; qui protinus Licinio viro consulari in mandatis dedit, ut sacrificare recusantem ignibus cremaret. Igitur Licinius urbem Sabinorum ingressus, Cerealē, Getulium, Amantium & Primitium, vinculis constrictos, in carcerem abduci iussit. Indè in civitate Tyburtina, suo oblatos tribunali, atrociter cædi iussit: cæfosque iterum carcere concludi; vbi diebus septem & viginti, in precibus & gratiarum actione, mirabili alacritate perdurarunt.

Sancti martyres in carcerem mittuntur.

Post hæc, Hadrianus certaminum illorū certior factus, furore percitus flammis eos exuri iussit. Ducti igitur sancti martyres ad flumen Tyberim, tertio decimo ab vrbe Roma milliaro, manibus pedibusque arctissime ligatis, in rogam iniecti sunt. Porrò Getulius in medijs flammis illæsus persistens, alios luculentis verbis ad constantiam hortabatur, & solutis vinculis, Christi gratiam, summis laudibus extollebat. Qui tandè post alios omnes, fustibus crudeliter verberatus, gloriosam martyrum palmam adeptus est. Cuius sacrum corpus, quod flamma non combufferat, beata Symphorosa, Getulij coniunx, in arenario prædij sui honorifice sepeliuit. Quæ non longè post, eundem ipsam martyrem, cum septem filijs, pari virtute ac constantia, secuta est: nam 27. eiusdem mensis, gloriosè de hoste triumphata, cum charissimis pignoribus cælos conscendit.

Flammis obijciuntur.

Symphorosa cum septem filijs necatur.

M A R-